

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 12 czerwca 2008 r.*

W sprawie C-458/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten (Szwecja) postanowieniem z dnia 9 listopada 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 listopada 2006 r., w postępowaniu:

Skatteverket

przeciwko

Gourmet Classic Ltd,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), E. Juhász, J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

* Język postępowania: szwedzki.

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: R. Grass,

po przeprowadzeniu postępowania pisemnego,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu belgijskiego przez A. Hubert, działającą w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu rządu portugalskiego przez L.I. Fernandesa oraz Â. Seiça Neves'a, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez W. Möllsa oraz K. Simonssona, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 20 tiret pierwsze dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 21).

- 2 Wniosek został złożony w ramach postępowania dotyczącego skargi wniesionej przez Skatteverket (szwedzki organ podatkowy) do Regeringsrätten w celu uzyskania potwierdzenia interpretacji dokonanej przez Skatterättsnämnden (komisja ds. prawa podatkowego) dotyczącej systemu podatkowego alkoholu wchodzącego w skład wina do gotowania.

Ramy prawne

Uregulowanie wspólnotowe

- 3 Artykuł 20 dyrektywy 92/83 stanowi:

I - 4220

„Dla celów niniejszej dyrektywy przez pojęcie »alkohol etylowy« rozumie się:

— wszelkie produkty o rzeczywistej zawartości alkoholu przekraczającej 1,2% obj., oznaczone kodami taryfowymi CN 2207 i 2208, nawet jeżeli są to produkty stanowiące część produktu należącego do innego rozdziału Nomenklatury Scalonej,

[...]”.

4 Artykuł 27 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy stanowi:

„Państwa członkowskie zwalniają produkty objęte niniejszą dyrektywą z ujednoliconego podatku akcyzowego na warunkach, które zostaną przez nie określone w celu zagwarantowania prawidłowego i uczciwego stosowania takich zwolnień oraz zapobiegania wszelkim ewentualnym wypadkom uchylania się, omijania lub naruszania tych przepisów:

[...]

f) gdy są one używane bezpośrednio lub jako składnik do półproduktów służących do wytwarzania środków spożywczych (rozlewanych lub innych), pod warunkiem, że w każdym przypadku zawartość alkoholu w tych produktach nie przekracza: 8,5 litra czystego alkoholu na 100 kg produktu dla wyrobów czekoladowych i 5 litrów czystego alkoholu na 100 kg produktu dla wszystkich innych wyrobów”.

Uregulowania krajowe

- 5 W Szwecji opodatkowanie alkoholu i różnych rodzajów napojów alkoholowych jest regulowane przez lagen (1994:1564) om alkoholskatt [ustawę (1994:1564) o podatku od alkoholu, SFS 1994, nr 1564, zwaną dalej „LAS”].

- 6 Zgodnie z art. 1 akapit pierwszy tej ustawy: podatek akcyzowy od alkoholu pobiera się od piwa, wina i innych napojów przefermentowanych, produktów pośrednich, a także od alkoholu etylowego wytworzonych na terytorium kraju, przywiezionych lub otrzymanych z innego państwa Unii Europejskiej lub wwiezionych z państwa trzeciego.

- 7 Artykuł 6 LAS przewiduje, że podatek akcyzowy pobierany jest od produktów znajdujących się pod pozycjami NS 2207 i NS 2208 o rzeczywistej zawartości alkoholu przekraczającej 1,2% obj., również wtedy, gdy produkty te stanowią składnik produktów objętych innym rozdziałem nomenklatury scalonej.

- 8 Zgodnie z art. 7 akapit pierwszy pkt 5 LAS, nie pobiera się podatku akcyzowego od produktów używanych bezpośrednio w środkach spożywczych lub jako składnik do półproduktów służących do wytwarzania środków spożywczych, nadziewanych lub nie, pod warunkiem, że w każdym przypadku zawartość alkoholu nie przekracza 8,5 litra czystego alkoholu na 100 kg produktu dla wyrobów czekoladowych i 5 litrów czystego alkoholu na 100 kg produktu dla innych produktów.

Sprawa prze sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 9 Chcąc wprowadzić na rynek szwedzki wino do gotowania i dążąc do poznania systemu podatkowego jakim wino to zostanie poddane, Gourmet Classic Ltd (zwana dalej „Gourmet”) wystąpiła o dokonania wiążącej interpretacji do Skatterättsnämnden.
- 10 We wniosku Gourmet podniosła, że wino do gotowania jest objęte zwolnieniem przewidzianym w art. 27 ust. 1 lit. f) dyrektywy 92/83 oraz art. 7 akapit pierwszy pkt 5 LAS.
- 11 W ramach tego postępowania Skatteverket podniósł, że wino do gotowania podlega podatkowi akcyzowemu, ale może zostać objęte zwolnieniem przewidzianym w art. 7 akapit pierwszy pkt 5 LAS.
- 12 W wiążącej interpretacji Skatterättsnämnden doszła do wniosku, że pomimo iż wino do gotowania zasadniczo podlega podatkowi akcyzowemu, to jednak jako środek spożywczy jest ono zwolnione z tego podatku na podstawie art. 27 ust. 1 lit. f) dyrektywy 92/83.
- 13 Niemniej jednak przewodniczący Skatterättsnämnden dokonał innej interpretacji, zgodnie z którą wino do gotowania nie należy do zakresu zastosowania LAS.
- 14 Skatteverket wniósł skargę od wiążącej interpretacji dokonanej przez Skatterättsnämnden do sądu krajowego w celu uzyskania potwierdzenia tej interpretacji.

- 15 W tym zakresie sąd krajowy wskazuje, że szczególną cechą postępowania przed sądem krajowym jest to, że w celu ustalenia orzecznictwa w dziedzinie podatków Skatteverket może wnieść skargę od wiążącej opinii Skatterättsnämnden, także w celu wystąpienia o jej potwierdzenie, i to nawet w przypadku braku zakwestionowania tej interpretacji przez zainteresowane strony.
- 16 W postępowaniu przed sądem krajowym sąd ten uważa, że dla orzeczenia w przedmiocie skargi Skatteverket, konieczne jest ustalenie tego, czy wino do gotowania zawiera alkohol etylowy w rozumieniu art. 20 tiret pierwszy dyrektywy 92/83.
- 17 W tych oto okolicznościach Regeringsrätten postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy alkohol zawarty w winie przeznaczonym do gotowania może zostać zakwalifikowany jako alkohol etylowy w rozumieniu art. 20 tiret pierwszy dyrektywy 92/83 [...]”.

W przedmiocie właściwości Trybunału

- 18 Z uwagi na kontekst, w jakim Regeringsrätten skierował pytanie prejudycjalne, należy przypomnieć i uszczegółowić niektóre z zasad dotyczących właściwości Trybunału wynikające z art. 234 WE.
- 19 Zgodnie z art. 234 akapit drugi i trzeci WE w przypadku gdy pytanie dotyczące interpretacji traktatu WE lub aktów wtórnych przyjętych przez instytucje Wspólnoty Europejskiej zostanie podniesione przed sądem jednego z państw członkowskich, sąd

ten może, a w przypadku gdy chodzi o sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, jest on zobowiązany, jeżeli uzna, że orzeczenie w tej kwestii jest niezbędne do wydania przezeń wyroku, zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o orzeczenie w przedmiocie tego pytania (zob. wyroki: z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie C-231/89 Gmurzynska-Bscher, Rec. s. I-4003, pkt 17; z dnia 9 lutego 1995 r. w sprawie C-412/93 Leclerc-Siplec, Rec. s. I-179, pkt 9).

- 20 Artykuł 234 WE zmierza do zapobieżenia rozbieżnościom w interpretacji prawa wspólnotowego, które ma być stosowane przez sądy krajowe, ma na celu zapewnić aby we wszystkich okolicznościach prawo to miało ten sam skutek we wszystkich państwach członkowskich (zob. podobnie wyrok z dnia 16 stycznia 1974 r. w sprawie 166/73 Rheinmühlen-Düsseldorf, Rec. s. 33, pkt 2).
- 21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem procedura przewidziana w art. 234 WE jest instrumentem współpracy pomiędzy Trybunałem i sądami krajowymi (wyroki: z dnia 18 października 1990 r. w sprawie C-297/88 i C-197/89 Dzodzi, Rec. s. I-3763, pkt 33; z dnia 12 marca 1998 r. w sprawie C-314/96 Djabali, Rec. s. I-1149, pkt 17; z dnia 5 lutego 2004 r. w sprawie C-380/01 Schneider, Rec. s. I-1389, pkt 20).
- 22 W ramach tej współpracy do sądu krajowego, który jako jedyny bezpośrednio zaznajomił się z okolicznościami faktycznymi sprawy przed sądem krajowym, i który przyjmuje odpowiedzialność za wyrok, który ma zostać wydany, należy ocena z uwagi na szczególne cechy danej sprawy, zarówno konieczności wydania orzeczenia prejudycjalnego dla wydania przezeń orzeczenia, jak i stosowności pytań, z jakimi zwraca się do Trybunału (zob. wyroki: z dnia 16 lipca 1992 r. w sprawie C-83/91 Meilicke, Rec. s. I-4871, pkt 23; ww. w sprawie Leclerc-Siplec, pkt 10, a także z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie C-314/01 Siemens i ARGE Telekom, Rec. s. I-2549, pkt 34).
- 23 W szczególności obowiązek skierowania wniosku w trybie prejudycjalnym wynikający z art. 234 akapit trzeci WE mieści się w ramach współpracy pomiędzy sądami krajowymi, w ramach ich właściwości stosowania prawa wspólnotowego, a Trybunałem, ustanowionej w celu zapewnienia prawidłowego stosowania i jednolitej wykładni prawa wspólnotowego we wszystkich państwach członkowskich. Obowiązek ten ma w szczególności na celu zapobieżenie powstania w jakimkolwiek

państwie członkowskim orzecznictwa krajowego niezgodnego z przepisami prawa wspólnotowego (zob. wyroki: z dnia 4 listopada 1997 r. w sprawie C-337/95 *Parfums Christian Dior*, Rec. s. I-6013, pkt 25; z dnia 22 lutego 2001 r. w sprawie C-393/98 *Gomes Valente*, Rec. s. I-1327, pkt 17; z dnia 4 czerwca 2002 r. w sprawie C-99/00 *Lyckeskog*, Rec. s. I-4839, pkt 14, a także z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-495/03 *Intermodal Transports*, Zb.Orz. s. I-8151, pkt 29 i 38).

24 W związku z tym, jeżeli pytania zadane przez sądy krajowe dotyczą wykładni przepisu prawa wspólnotowego, Trybunał ma co do zasady obowiązek wydania orzeczenia (ww. wyroki: w sprawie *Meillicke*, pkt 24; w sprawie *Leclerc-Siplec*, pkt 11, a także z dnia 18 listopada 1999 r. w sprawie C-200/98 *X i Y*, Rec. s. I-8261, pkt 19).

25 Niemniej jednak, zgodnie z tym co orzekł już Trybunał, w wyjątkowych okolicznościach, to do Trybunału należy ocena okoliczności, w jakich sąd krajowy wystąpił z pytaniem prejudycjalnym, w celu badania swojej własnej właściwości. W ten sposób Trybunał odmawia orzekania w kwestii pytania prejudycjalnego skierowanego przez sąd krajowy, jeżeli w sposób oczywisty okazuje się, że wnioskowana interpretacja prawa wspólnotowego, nie pozostaje w żadnym związku z rzeczywistością lub z przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, jeżeli problem ma hipotetyczny charakter, lub też, gdy nie posiada on wystarczających elementów okoliczności faktycznych dla udzielenia użytecznej odpowiedzi na skierowane do niego pytania (zob. wyroki: z dnia 16 grudnia 1981 r. w sprawie 244/80 *Foglia*, Rec. s. 3045, pkt 21; z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 *PreussenElektra*, Rec. s. I-2099, pkt 39; z dnia 22 stycznia 2002 r. w sprawie C-390/99 *Canal Satélite Digital*, Rec. s. I-607, pkt 19, oraz ww. w sprawie *Schneider*, pkt 22).

26 W rzeczywistości bowiem, o ile duch współpracy, który powinien przyświecać wykonywaniu zadań przewidzianych w art. 234 WE, odpowiednio przez sąd krajowy i sąd wspólnotowy, nakłada na Trybunał obowiązek przestrzegania własnych zadań sądu krajowego, to oznacza on jednak jednocześnie, że sąd krajowy przy wykorzystywaniu możliwości udzielonych mu przez ten artykuł, musi mieć wzgląd na właściwe zadanie wykonywane w tej dziedzinie przez Trybunał, jakim jest przyczynianie się do administrowania wymiarem sprawiedliwości w państwach członkowskich, a nie sporządzanie opinii konsultacyjnych w kwestiach ogólnych lub hipotetycznych (zob. ww. wyroki: w sprawie *Foglia*, pkt 18 i 20, a także w sprawie *Meillicke*, pkt 25).

- 27 Jeżeli chodzi o postępowanie przed sądem krajowym, to Trybunał orzekł już, że w przypadku odwołania, postępowanie przed Regeringsrätten ma na celu kontrolę zgodności z prawem interpretacji, która ponieważ stała się ostateczna wiąże organ podatkowy i służy za podstawę opodatkowania w zakresie, w jakim osoba, która zwróciła się o interpretację dokona przewidzianej w swoim wniosku czynności, oraz że w tych okolicznościach Regeringsrätten należy uznać za wykonujący zadania o charakterze sądowym (ww. wyrok w sprawie X i Y, pkt 17).
- 28 Okoliczność, iż Skatteverket wystąpiła o potwierdzenie wiążącej interpretacji dokonanej przez Skatterättsnämnden nie ma wpływu na sądowy charakter postępowania przed sądem krajowym.
- 29 Ponadto w postępowaniu przed sądem krajowym, sąd ten kieruje do Trybunału pytanie dotyczące wykładni przepisu prawa wspólnotowego, to znaczy art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83 i uważa on, że orzeczenie prejudycjalne w tej kwestii jest konieczne dla przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem wiążącej interpretacji dokonanej przez Skatterättsnämnden. W związku z tym Trybunał nie został wezwany do sporządzenia opinii konsultacyjnej w przedmiocie pytania hipotetycznego.
- 30 Z postanowienia odsyłającego wynika, że Regeringsrätten posiada w tym zakresie pełną jurysdykcję niezależnie od żądań stron.
- 31 Ponadto, ponieważ od orzeczeń Regeringsrätten nie przysługuje jakikolwiek sądowy środek zaskarżenia na podstawie prawa krajowego, sąd ten ma obowiązek wystąpienia do Trybunału zgodnie z art. 234 akapit trzeci WE.
- 32 W związku z tym, o czym była już mowa w pkt 23 niniejszego wyroku, w postępowaniu takim jak przed sądem krajowym, jedynie poprzez wystąpienie do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym może zostać osiągnięty cel zamierzony przez ten przepis, jakim jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania i jednolitej wykładni prawa wspólnotowego we wszystkich państwach

członkowskich, a także zapobieganie ustanowieniu w danym państwie członkowskim orzecznictwa krajowego sprzecznego z zasadami prawa wspólnotowego.

33 Z uwagi na ogół powyższych rozważań Trybunał jest właściwy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie skierowane przez Regeringsrätten.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

34 W pytaniu prejudycjalne sąd krajowy usiłuje ustalić, czy alkohol wchodzący w skład wina do gotowania powinien zostać zakwalifikowany do kategorii alkoholi etylowych przewidzianej w art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83.

35 W tym zakresie, jeżeli, zgodnie z tym co wskazuje sąd krajowy, wino do gotowania jest jako takie produktem służącym do wytwarzania środków spożywczych, objętym zakresem zastosowania rozdziału 21 nomenklatury scalonej załączonej do rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), to oznacza to, że ów produkt służący do wytwarzania środków spożywczych zawiera alkohol etylowy należący do pozycji 2207 i 2208 tej nomenklatury.

36 Z powyższego wynika, że jeżeli alkohol etylowy zawarty w winie do gotowania przekracza obj. 1,2% rzeczywistej zawartości alkoholu, alkohol ten należy do zakresu zastosowania art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83.

37 Okoliczność, czy wino do gotowania zostanie uznane jako takie za produkt służący do wytwarzania środków spożywczych nie ma wpływu dla tej oceny.

- 38 W rzeczywistości bowiem, art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83 ma zastosowanie nawet wówczas, gdy produkty objęte zakresem zastosowania tego przepisu stanowią część produktu należącego do innego rozdziału nomenklatury scalonej.
- 39 W związku z powyższym alkohol wchodzący w skład wina do gotowania stanowi, jeżeli rzeczywista zawartość alkoholu przekracza 1,2% obj., alkohol etylowy w rozumieniu art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83 i podlega, z zastrzeżeniem zwolnienia przewidzianego w art. 27 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy, zharmonizowanej akcyzie.
- 40 Z uwagi na powyższe rozważania na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, iż alkohol wchodzący w skład wina do gotowania powinien zostać zaklasyfikowany, jeżeli rzeczywista wartość alkoholu przekracza 1,2% obj., do kategorii alkoholi etylowych przewidzianej w art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83.

W przedmiocie kosztów

- 41 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Alkohol wchodzący w skład wina do gotowania powinien zostać zaklasyfikowany, jeżeli rzeczywista wartość alkoholu przekracza 1,2% obj., do kategorii

alkoholi etylowych przewidzianej w art. 20 tiret pierwsze dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych.

Podpisy